

LUPTA

le combat

Director : Mihai Korné

COSTUL ABONAMENTULUI PE UN AN		
In franci francezi		In alte valute tariful este majorat pentru acoperirea cheltuielilor bancare:
FRANTA	FRF 200	DM 100 , Fr.Elv. 90 : L. St.25
EUROPA	" 250	
Cu avionul		
AFRICA	FRF 300	USD 45 sau echivalent
AMERICA DE NORD	" 300	" " sau CAD 53
ISRAEL	" 300	SHEKEL 2560
AMERICA DE SUD	" 350	USD 51 sau echivalent
AUSTRALIA	" 350	DOL.AUSTRALIENI 60

125 Bureaux de la Colline - 92213 St Cloud France

Téléphone (33-1)602.29.29 - Télex 270152F

Commission paritaire No. en cours - C.C.P. No. 1134171A

NUMARUL 2

22 Septembrie 1983

SCRIITORUL DORIN TUDORAN DECLARĂ, LA BUCUREȘTI, AGENTIEI FRANCE PRESSE:
"ROMÂNIA SE AFLĂ ÎN PUNCTUL CULMINANT AL DICTATURII PERSONALE A LUI CEAUȘESCU."

Scriitorul DORIN TUDORAN, datorită criticilor aduse regimului comunist din România, este obligat să părăsească țara, după ce a fost izolat și discreditat de autorități. "N-am de lucru, nu pot publica și numele meu este interzis în mass-media românești. Pentru mine ar fi o tragedie să-mi părăsesc țara!" După ce și-a dat, în 1982, demisia din partid și apoi din Consiliul de Conducere al Uniunii Scriitorilor condusă de un președinte numit și nu ales, Dorin Tudoran s-a văzut atacat și expus la tot felul de amenințări. PENCLUBUL care l-a primit printre membrii săi, în octombrie trecut, și-a atras din partea postului de radio București reproșul că nu cooperează decât membrii ostili socialismului... După ce, la Radio Europa Liberă, i s-a citit scrisoarea în care expunea motivele demisiei sale din partid, Dorin Tudoran a fost calificat "trădător" "agent al străinătății", injurii care au devenit în RSR adevărate titluri de cinste. După părerea lui Tudoran, împărtășită Agenției franceze de presă, "Nu mai este nimic de așteptat de la membrii de partid din România. Țara se află în punctul culminant al dictaturii personale a lui Ceaușescu iar oamenilor nu li se cere să gândească, ci să execute ordine!" In ce privește cuvântarea lui Ceaușescu de la Mangalia în care intelectualității i se cere să nu se lase "influențată" de străinătate, Dorin Tudoran atrage atenția că "pentru prima oară creatorii sint îndemnați, pe față, să înfrumusețeze realitatea și să renunțe la vederile lor proprii."

NU LĂSAȚI BASMELE PE MÎNA CĂLĂILOR....

Cînd Ceaușescu aude de cultură nu scoate pistolul (ar fi doar un gest simbolic și cu eficiență limitată) ci își asmute activiștii. După discursul din august care a făcut valuri la Mangalia și ale cărui violențe au apărut mult edulcorate în presă, au răsărit ca ciupercile de pivniță, căprării ideologice de serviciu, pe sectoare: de la Corneliu Vadim Tudor la Emil Manu, de la Hriștu Cindrovanu la Pavel Perce, pentru literatură, Gh.Ioniță pentru istorie, Margareta Bărbuță pentru teatru, Dumitru Ghișe pentru filosofie, Popescu Gopo pentru cinematograful, Vasile Tomescu pentru muzică și Horia Flămînd pentru artele plastice. Noua pacoste, "timp al eroismului și rațiunii" (!) cum o cădelnițiază Platon Pardău e văzută de Alexandru Balaci, mereu la datoric cu spinarea încovoiată, în "perspectivele grandioasei deveniri comuniste". Ce fel de "devenire" e darea înapoi în dogmatismul cel mai cazon, în militantismul de marionete, în chemarea de a face din cultură o clacă de confecționat flori de hîrtie pentru a îngropa sub ele o realitate cumplită? In anii "erei socialiste", tot ce s-a făcut cu folos pentru cultura română s-a făcut fără voia și împotriva partidului și dacă a reușit să se strecoare la lumină, s-a întîmplat prin cine știe ce șansă sau neatenție a culturnicilor.

"Consfătuirea" de la Mangalia e o reluare în termeni mai grosolani și mai duri a tezelor din iulie 1971 și reprezintă, în fapt, o agravare a situației. Amatorism, activism, militantism, propagandă, "oglundire" care înseamnă de fapt înfrumusețare și minciună și-au pierdut, din 1971 pînă azi, nuanțele atenuante izbucnind în toată agresivitatea și disprețul acumulat de "fiul și tatăl" națiunii împotriva creatorilor.

Din moment ce chipul lui, pe măsură ce se scofilcește, apare pe pancarte și în ziare tot mai tînăr, cu buclele mai negre și obraji mai trandafirii, pentru ce n-ar putea fi retușată, cu aceleași rezultate de cadavru îmbălsămat, și realitatea?

Atras de intriga cu travesti și de culoarea scufitei, "timonierul-șef" a adăugat la instrucția sa de politruc, la Moscova, ceva basme, "Scufița Roșie", de exemplu. De acolo a învățat să-și pună peste chipul cu stea roșie, bonetă de "idependent" ... "ca să vă mîncînc mai bine!" și tot din basme a învățat să pretindă oglinzii o imagine minciinoasă.

Dar, nu e vorba, din păcate, de basme... La Mangalia s-a decretat îngroparea definitivă a culturii și creației românești. Și ea se pune în aplicare: 105 oameni de la Radio și Televiziune conce-

(urmare în pag. 4)

AU TURBAT!...

Militarii doboară un avion civil cu 269 de pasageri, diplomații și ziaristi mint de la obraz, KGB-ul arestează pe capete oameni pe care îi eliberase nu de mult. La Mangalia "tovarășul" îi asmută pe activiști împotriva tuturor. Securitatea care se mai domolise așteptînd să se încheie discuțiile privind clauza națiunii celei mai favorizate, s-a dezlănțuit de îndată ce clauza a fost prelungită, împotriva celor care fac sau gîndesc ceea ce nu convine "șefului".

Această brutalitate ce se întinde în toată lumea sovietică, de la strîmtoarea Bering la Dunăre, nu este opera unui individ, ca pe vremea lui Stalin, ci dovada unei nervozități generalizate a unei întregi categorii care se simte amenințată: securiștii și activiștii. Încolțiți, ei simt difuz că sistemul cu care se identifică se surpă și revin la instinctele primare. Pericolul agresivității lor nu trebuie minimalizat. Nu trebuie însă nici să ne înspăimînte. In primul rînd, pentru că acești răufăcători nu mai au avîntul pe care-l aveau cei ce i-au precedat acum 65 sau chiar 35 de ani, cînd luau puterea în Rusia sau în Europa de Centru. In al doilea rînd, fiindcă forța lor depinde numai de slăbiciunea noastră. Slăbiciunea indivizilor și a popoarelor pe care le-au strivit a venit din dezbinarea și izolarea acestora. Dacă se stabilește un front comun al celor oprimați, întreaga structură se poate năruși fără ciocniri de arme sau vărsări de sînge. Regimul comunist e servit de mulți, dar foarte puțini sint gata să-și pună viața în pericol spre a-l apăra. Singurii oameni de care poate fi sigur sint cei care sint legați de el prin crimele săvîșite.

Aceștia sint adversarii noștri, cei care trebuie identificati, izolați și paralizați. O asemenea acțiune nu trebuie limitată la o singură țară. Nu trebuie ca cel care a săvîșit crime în Rusia sau Ungaria să fie acceptat în România sau Polonia. Mijloacele de izolare depind de noi. De atitudinea fiecăruia și de exemplul pe care il poate da. Nu este nevoie să întorci spatele ostentativ, ceea ce riscă în anumite cazuri să te pună în pericol, ci există înfinit de multe feluri de a nu ceda, de a nu face și nu colabora cu răul și cei care-l fac. Pentru a-i paraliza, trebuie ca dețînătorii puterii să nu mai poată acționa. Mecanismele să se blocheze, ordinele să răsune în gol și sistemul să se prăbușească sub povara propriei impotențe.

Urletele de la Mangalia pot stîrni lupii, dar nu vor putea da viață unui corp inert. Cînd însă lupii turbează, sfîrșesc în prin a se sfîșia între ei.

Comitetul Politic Executiv (CPECCPCR), din 6/9 a stabilit programul de retribuții până în a doua jumătate a anului viitor. Mărirea retribuiției tarifare medii va fi limitată la 5,3% și se va face eșalonat până la 1/8/1984, începând la 1/9/1983 cu muncitorii din industria petrolului, metalurgie, construcții de mașini și urmași de cei din industria chimică, la 1/11/1983. Aceste măriri sînt numai teoretice deoarece inflația depășește cu mult acest procentaj, ceea ce face că puterea de cumpărare a salariilor mărite nominal este, de fapt, în scădere. CPECCPCR el însuși o recunoaște confirmind că mărirea reală a veniturilor între 1980 și 1984 nu va depăși 5% (procentaj deja atins la sfîrșitul anului 1982). CPECCPCR a dezbătut, de asemenea proiectul de aplicare a decretului privind acordul global.

Acordul Global este aplicat actualmente la 75% din populația muncitoare și va fi generalizat începînd din luna septembrie. Teoretic, retribuiția în acord global urmează să crească sau, după caz, să diminueze nelimitat, în raport direct cu cantitatea de produse realizate. Firește, sumele respective urmează să se acorde integral dacă, în afară de realizarea producției fizice planificate, se îndeplinesc și celelalte condiții prevăzute în contractul de acord global (export, calitate, consum de materie primă, de energie, combustibil și altele). Dacă "aceste condițiuni nu sînt îndeplinite, sumele convenite se diminuează corespunzător cu răspunderea ce revine fiecărei categorii de personal."

Necesitatea de a îndeplini toți parametrii din planul stabilit, face nu numai iluzorie speranța de a atinge sau a depăși remunerațiile prevăzute dar suprimă și puțina suplețe ce mai exista în întreprinderile din RSR. Spre pildă, orice schimbare a planului, chiar dacă este cerută de nevoile pieții interne sau internaționale și chiar dacă permite realizarea unor cîștiguri, va fi paralizată spre a nu se abate de la normele stabilite în plan. Acordul global are și obiectivul de a reduce personalul din fiecare întreprindere, în măsura în care realizarea obiectivelor cu un personal scăzut va duce la repartizarea parțială a sumelor obținute, între cei rămași. Nici o dispoziție nu pare să fi fost luată pentru ajutarea celor concediați. Aceștia vor fi puși la dispoziția "altor întreprinderi din același minister sau din alte ministere, în orice colț al țării"!... Dacă aceste măsuri sînt cu adevărat aplicate, vom avea în curînd, în RSR, procentajul cel mai ridicat de șomeri din Europa.

Pe semne însă că acordul global va folosi regimului numai pentru a scădea salariile și a întări controlul asupra muncitorilor. Ambele măsuri riscă însă să accentueze și mai mult ineficacitatea economiei RSR-ului și criza în care se află țara.

O CATASTROFĂ ECOLOGICĂ: INDUSTRIALIZAREA DELTEI.

În vederea transformării Deltei Dunării într-un complex agroindustrial, SGPCR a vizitat timp de două zile județul Tulcea și a hotărît că localitatea Chilia Veche va deveni, încă din anul acesta, centrul complexului. Se va crea un port, industriei și se vor construi blocuri pentru lucrători. Implantarea agriculturii mecanizate și industrializarea acestei regiuni, căreia fauna și flora i-au dat o înfățișare unică în Europa, va distruge o bogăție naturală de neînlocuit. Chiar dacă aceste măsuri ar aduce aporturi economice, ele nu vor compensa niciodată pierderea inestimabilă pe plan ecologic provocată țării și Europei.

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU CARBUNELE?

La începutul anului, SGPCR a "trasat sarcini" privind extracția de cărbune, mărind numărul muncitorilor pentru a se lucra fără întreruperi, în scopul mării producției. În primele luni, zările din RSR erau zilnic invadate de grafice entuziaste care marcau creșterea extracției. De cîteva luni desenele cu minunatele curbe ascendente au dispărut și declarațiile sînt în doi peri. Rămîne de văzut ce vor prezenta statisticile. Realitatea, mai greu de măsluit, apare însă de pe acuma. Termocentralele care consumă o bună parte din producție, refuză cărbunele care se adună la gura minelor și în găurile de triaj. Motivul refuzului este calitatea lignitului. Avînd o capacitate calorică redusă, el era totuși utilizabil. De curînd însă, pentru a mări producția, el este livrat amestecat cu pămînt, ceea ce explică imposibilitatea de a-l folosi.

Amestecul cu pămînt este o tehnică răspîndită a comerțului socialist. Cartofii sînt și ei vinduți ca niște bulgări de noroi, asta însemnînd "sporirea producției" și bine înțeles are drept consecință putrezirea lor rapidă...

LUPȚĂM PENTRU DREPTURILE O M U L U I S I PNETRU LIBERTATEA P O P O A R E L O R ÎN T R - O E U R O P Ă U N I T Ă !

ACCIDENTELE

Șoseaua Urziceni-Ungheni este una din cele mai periculoase din țară. În două zile, 11 și 12 august, au avut loc 60 de accidente din cauza "vitezei neadevurate și a oboselii la volan". Firește că or fi și acestea motive, dar cauza principală o constituie starea cu totul nesatisfăcătoare a șoselelor. România actuală este una din țările cu cele mai proaste șosele și mai puțin numeroase din Europa, după URSS. O rețea de autostrăzi ar rezolva problema traficului, într-o mare măsură și ar promova totodată turismul. Ciment, oțel, mină de lucru nu lipsesc nici ele.

PROSPERITATEA FAMILIEI

Nicolae Ceaușescu l-a numit pe Ion Ceaușescu prim-vicepreședinte al Consiliului de Stat al Planificării. "Tovarășul" este familist, are grijă de el lui, ca și ei să aibă grijă de ai. Cît vor mai putea...

ȘAPMANIE LA TULCEA

Cum tot se afla pe malul mării. SGPCR a făcut un salt cu helicopterul "în vizită de lucru" la Tulcea, întovărășit de întreaga șleahță care stoarce țara în loc să o cîrmuiască. Șoimii patriei l-au "florit", muncitorii l-au "iubit", marinarii l-au privit cu "emoție" cum sparge la prora navei "Moinești" sticla tradițională de șampanie. Cînd oamenii politici au decență și nu se bagă în toate, lansarea navelor se face de către constructori sau de femei frumoase, ca să le poarte noroc. SGPCR ce crede că este?...

CA SĂ STRÎNGĂ RECOLTA

CEAUȘESCU ÎNCHIDE RESTAURANTELE!...

La ședința comună a Consiliului Național al Agriculturii, Industriei Alimentare, Silviculturii și Gospodării Apelor, din 9 septembrie, "tovarășul" și-a exprimat nemulțumirile de a fi vizitat o întreprindere navală total dezorganizată, de a constata că materialele consumate depășesc cu mult prevederile, că ordinea și disciplina nu sînt respectate în ministere și întreprinderi. Producția de grîu nu va atinge cifrele prevăzute și deci contractele la export nu vor putea fi îndeplinite. Lucrările de arătură sînt adesea foarte prost efectuate de SMT-uri. Nici în acest an nu vom avea semințele de calitate necesare însămînțării. Apoi "tovarășul" a început cu sfaturile, cîte plante trebuie puse la hectar etc, și bine înțeles, cu soluțiile: Dar atrag foarte serioasă atenția... că trebuie, în primul rînd, să asigurăm ca toți locuitorii satelor să participe la lucrările agricole. Nu numai membrii cooperatori sau țărani, indiferent de vîrstă, dar și școlile și învățătorii și tot personalul... Trebuie închise toate restaurantele, bufetele sau celelalte unități comerciale... este inadmisibil ca în comună să găsești oameni stînd la bufet, la consiliul popular sau în alte locuri. Inclusiv căminul cultural trebuie închis în perioada aceasta.

În încheiere, "tovarășul" a vorbit despre Conferința de la Madrid pe care a considerat-o ca o mare victorie, ca triumful unei politici noi, o politică de securitate și pace în Europa (!).

TINERETUL

Temerile deja exprimate par să se confirme. SGPCR a declarat la 23 August că "tineretul va trebui să execute cel puțin 500.000 de hectare de irigații plus alte lucrări de desecări și ameliorări ale solului" și a vizitat brigăzile care nu sînt în fapt decît niște mascate lagăre de muncă forțată.

TERMOCENTRALĂ CU ȘISTURI BITUMINOASE.

Construcția unei termocentrale alimentată cu sisturi bituminoase este pe sfîrșite în regiunea Anina. Proiectul prevede exploatarea sisturilor bituminoase cu o putere calorică de 1300 cal./ ce se află în regiunea Reșița-Moldova Nouă și coboară pînă la o adîncime de 1000 de m. Centrala ar trebui să aibă o putere energetică echivalentă cu cea a centralei hidrolice de la Porțile de Fier. Din nefericire, chiar dacă își atinge obiectivele, proiectul riscă să fie total nerentabil. Studii făcute în SUA privind exploatarea sisturilor bituminoase, arată că acestea nu pot fi rentabile decît dacă petrolul ajunge la 50 sau 60 de Dollari barilul. În prezent, petrolul se situează sub 30 și, deși tendința este în suire, nu este probabil că-și va dubla prețul, dat fiind celelalte surse de energie ce se dezvoltă. În acest domeniu, România riscă să plătească să plătească zădărnice costul unor investiții eronate.

DUPĂ 15 ANI.

de CONSTANTIN MAREȘ

S-a vorbit de un anumit "dezgheț" în ultimii ani de viață și de domnie ai lui Gheorghiu Dej. Pe plan intern, se proclamase grațierea tuturor deținuților politici, se făcuseră eforturi în vederea asanării economice. Extern, România marcaseră oarecare puncte de independență, Uniunea Sovietică era tot mai rar proslăvită și în cercuri privilegiate de partid era chiar viu criticată. Românii nu primeau pașapoarte pentru Occident, dar, în general, nu era nici o problemă să viziteze Praga sau Budapesta, în timp ce astăzi a trece Podul de la Giurgiu pentru a vizita câteva ore orașul Rusciuc, înseamnă o adevărată performanță turistico-politică.

Istoric, Dej va rămâne însă un mare sanghinard. În timpul lui au murit cei mai mulți deținuți politici, s-a înveentat, după modelul sovietic, condamnarea administrativă, lupta de clasă a fost ridicată pe culmi istorice și isterice, au fost lăsați muritori ore foame nenumărați bătrâni cărora li se confiscaseră bunurile materiale și li se tăiaseră pensiile reduse pe care le mai primeau.

Ce știe străinătatea de Dej? Să deschidem Le petit Larousse illustre, ediția 1983, la pagina 1352: vom afla că Gheorghiu Dej (sună aproape nobiliar urechilor franceze...) a murit în 1965 dar a fost șef de stat pînă în 1967! Misterele Larousse-ului!

Nicolae Ceaușescu a ridicat nepotismul, cumnațismul și paternalismul la rangul de dogmă, iar incompetența la acela de stil de guvernare, reușind ca în 18 ani să aducă în România în curs de oarecare destalinizare și oarecare progres la situația de cea mai săracă și în același timp cea mai stalinistă dintre țările înlănțuite de pactul varșovian. Dar Președintele și Secretarul Ceaușescu a avut un moment al său culminant, un cîntec de sirenă căruia i-au căzut pradă, la vremea respectivă, din păcate, și destui români, din cei care au trăit în țară evenimentele din august 1968 și chiar unii din cei care luaseră drumul exilului.

În urmă cu 15 ani, mai precis la 29 iulie 1968, în micul orașel cehoslovac Cierna, din apropierea graniței cu URSS, Dubcek nu l-a putut convinge pe Brejnev să-l lase să-și urmeze propriul său drum socialist, cu o față ceva mai umani-

zată. Greșala fundamentală a lui Dubcek a constat în aceea că a crezut că noțiunile de socialism și umanism sînt compatibile. O conferință a statelor europene comuniste, cu excepția Cehoslovaciei și României, a pregătit invadarea Cehoslovaciei. Scurtă vreme ulterior acestei conferințe. Nicolae Ceaușescu a făcut o vizită în Cehoslovacia, demonstrînd un sprijin total lui Dubcek și fiind primit de cehi cu interes și simpatie. Întrebat la o conferință cu ziariștii, în Praga, de ce nu a fost invitat la amintita conferință, omul de la Scornicești, amintindu-și că s-a născut aproape de malul Oltului, a răspuns cu o șmecherie de Cobilițar-Șef că întrebarea trebuie pusă celor care nu l-au invitat. Răspunsul a plăcut gazetarilor, cehilor și, de ce să nu recunoaștem, și celor din țară care urmăreau la televiziune, în direct, conferința de presă. Doar românii au fost, sunt și rămîn, nu marxomani, cum la modul ridicol pretind izolați exilați, ci anti-comuniști și antisovietici.

Ceasul suprem al lui Nicolae Ceaușescu avea să bată în dimineața de 21 august 1968, cînd în Piața Palatului a condamnat vehement intervenția militară din Cehoslovacia, considerînd-o, textual "un moment rușinos" în istoria statelor socialiste. Cîteva zile, o națiune întreagă putea urmări la radio, televiziune și în presă, relațiile oficiale a ceea ce era considerat o invazie. Sufletul generos al românului s-a manifestat și cu acel prilej: în timp ce turiștii cehoslovaci erau atacați cu pietre în Bulgaria și Ungaria, căminele românești se deschideau cu generozitate, ofeindu-le mult din puținul ce-l aveau.

În august 1968 a murit, la început de toamnă, ceea ce unii naivi speraseră că Moscova ar tolera să fie o continuă primăvară pragheză. Tot atunci a murit, după ce a trăit doar cîteva zile, omul politic român ce a avut pentru puține cuvinte și puțin timp, și acordul națiunii. Scurta convorbire cu ambasadorul sovietic Basov, la readus la realitatea sistemului comunist care l-a creat și căruia îi aparține, și pe care în zilele noastre se mai pregătește să-l transmită și ereditar. Ceea ce s-a crezut în acele ceasuri a fi un strigăt de revoltă națională, era doar scîncetul uzurpatorului, o penibilă și ridicolă variantă a vechiului: "luați-de pe mine, că-i omor". Nu i-a omorît și nici nu l-au omorît. Efectul calmant al cuvintelor lui Basov, care l-a asigurat că Moscova nu vrea picirea adevăraților dictatori, l-au readus atunci pe Nicolae Ceaușescu la veritabila sa dimensiune: un stalinist răcăcit printre români.

"Dezghețul" lui Dej a fost determinat de destalinizarea care începuse în URSS cu zece ani mai devreme. Încă din 1956, Hrușciov încercase să destalinizeze și România, însă a fost împiedicat de Revoluția din Ungaria și de lipsa unei echipe comuniste de înlocuitori, după uciderea lui Lucrețiu Pătrășcanu. Cînd Hrușciov a încercat din nou să-l înlăture în 1963/1964, Dej a fost sprijinit de neostalinienii din biroul politic sovietic. Cu acordul lor, conducerea PCRului a declarat în România o campanie antisovietică ce avea drept obiectiv să arate celor ce-l susțineau pe Hrușciov, în cadrul CC-ului sovietic, cât de iresponsabilă și periculoasă era politica sa de liberalizare. Nu putem ști cîtă pondere a avut acest argument, însă de îndată ce Hrușciov a fost înlăturat, pe 13 octombrie 1964, campania din România a încetat. Ulterior, manevra lui Dej a servit pentru acreditarea ideii că România duce o politică independentă, idee care a fost utilizată din plin de urmașul său.

Vizita lui Ceaușescu la Praga, în August 1968, ca de altfel și cea a lui Tito, nu a fost pentru a-l sprijini pe Dubcek, ci pentru ca să-l convingă să pună capăt reformelor care trebuiau să fie aprobate de congresul PC Cehoslovac ce fusese deja convocat. Vizitele au fost făcute cu acordul Moscovei care nu a invadat Cehoslovacia decît după ce a fost informată de Tito și apoi de Ceaușescu că nici Dubcek, nici PC Cehoslovac nu vor opri reformele. Ca să nu compromită imaginea "independentă" a lui Ceaușescu, care îi va fi ulterior de mare folos pe plan internațional, Kremlinul nu a cerut participarea trupelor române la invadarea Cehoslovaciei. Discursul ținut de Ceaușescu la București, în Piața Palatului, la 21 august, care a stîrmit entuziasmul general, a fost o inscenare.

Armele ușoare distribuite membrilor PCR și persoanelor selecționate, nu erau nici ele destinate să oprească tancurile sovietice, ci să facă față unor eventuale mișcări populare ce s-ar fi putut dezvolta dacă cehii ar fi rezistat și dacă spiritul de revoltă ce expodase în toată Europa s-ar fi extins și la România. "Stalinistul răcăcit printre români" cum îl numește Dl. Mareș, învățase de mult acea formulă pe care Lenin o repeta pe cînd era în opoziție, "Poți prosti pe toți, un timp, pe cîțiva, tot timpul, dar nu pe toți, tot timpul". Rămîne să învețe și ultima parte!...

REVOLUȚIE SAU RESEMNARE

de MARIUS TEODORESCU

Generația de la 1848, se deosebește de generațiile care au urmat-o, prin caracterul ei profund revoluționar în gândire și mai ales prin metodele adoptate în scopul realizării marilor idealuri. Pornind de la ideea imposibilității creerii unui stat român la gurile Dunării, în condițiile unui echilibru de forțe europene și al unui sistem social-politic total retrograd, stabilit și apărut în cadrul Sfintei Alianțe, ei leagă soarta idealurilor lor de soarta revoluției. În acest sens au căutat zadarnic revoluționarii pe Câmpia Libertății de la Blaj, să convingă pe Simion

Bărnuțiu și pe Avram Iancu să nu treacă de partea Habsburgilor ci de aceea a revoluției europene. Dar transilvănenii aveau la ora aceea altă mentalitate și alte probleme.

Străbunii noștri au știut atunci, mai bine decît mulți dintre noi astăzi, că ideea statală în sine, desprinsă de interesele social-economice ale unui popor, alunecă treptat din conștiința valorilor supreme, în domeniul categoriilor fără conținut. Urmașii românilor de la 1848 nu pot fi nici mai buni, nici mai răi, numai că ei proiectează în prezent con-

cepția resemnată a emigranțului politic și nu pe aceea de revoluționar a strămoșilor. Resemnarea ideologică în fața puterii, însoțită de atavica reacție de supraviețuire, a dus, de-a lungul anilor, nu numai la o atitudine apatică, deterministă, ci mai ales la credința morbidă în posibilitățile infinite de represiune ale statului comunist. Orice idee revoluționară pare a se lovi implacabil de conceptul fetișizat de stat și, în absența voinței de schimbare revoluționară, ajungem să acceptăm exact ceea ce ideologia comunistă agită mai cu forță: infailibilitatea statului.

După 135 de ani, cercul istoriei s-a reînchis, iar poporul român este într-o situație politică asemănătoare aceleia de la 1848. Astăzi, în epoca armamentelor atomice și a echilibrului de forțe dintre cele două lumi, cînd războiul a încetat de mult a mai fi un mijloc de rezolvare a conflictelor politice, nu este oare Apusul acela care, în toate crizele sociale răsăritene, fie prin pasivitate, fie direct; prin credite, contribuie, în mod nemijlocit, la stabilizarea regimurilor comuniste răsăritene?

Doctrina Brejnev și (urmare în pag.5)

O CARTE CE N-AR TREBUI LĂSATĂ SA DISPARĂ...

de MIRON BUTARIU

E vorba de Aromânii: Comerț, Industrie, Arte, Expansiune, Civilizație, premiată cu Marele Premiu NASTUREL al Academiei Române, din anul 1937. O carte unică care sînt sigur, nu se găsește decît în mâinile câtorva români macedoneni, carte ce merită să fie cunoscută și ținută ca o comoară în bibliotecile noastre. Ea cuprinde un tezaur de informații și de date, adunate cu mîgală și dragoste de autor, fost profesor de liceu la Râmnicu Sărat. În zilele noastre, cînd ușor și fără prea mare cheltuială se pot reproduce cărți, sînt convins că se vor găsi încă români cu tragere de inimă care să o reediteze și, la un preț modic să o pună la dispoziția românilor exilați. Un exemplar se găsește în posesia Dnei D.HĂCIU, din Los Angeles, California, fiica autorului.

Cunoscutul profesor Simion Mehedintzi, în "mărturisirea" de la începutul lucrării, scrie: "Aromânii erau cei mai ridicați dintre toți păstori dimprejurul Mării Mediterane. Ei erau nu numai păstori, ci și mari, foarte mari negustori.. Trăind într-un ținut greu de străbătut... cine se mișca cu turmele ducea și aducea pe cai și catări tot felul de mărfuri, adică făcea cărvănărit...ei se înălțaseră și pe treapta de civilizație pe care o numim de obicei "burghezie"...fîind elementul cel mai progresist al Peninsulei Balcanice... aromânii erau singurul popor din Balcani care n-avea analfabeți..." Autorul urmărește cu multă străduință aromânii plecați de pe plaiurile natale, acum zeci de ani și îi găsește așezați în toate colțurile globului: oameni onești, cu frica lui Dumnezeu, cu dragoste de familie, vorbindu-și dialectul lor aromân și păstrînd tradițiile strămoșești.

Cartea I-a tratează așezările lor de acasă, de la cele mai vechi începuturi, primul mileniu, cu înflorirea economică după anul 1800, pînă cînd odată cu desmembrarea imperiului otoman, "neamul aromănesc s-a rupt în patru". Dintre cele trei perioade tratate în această secțiune,

cea de a treia, Moscopolitană, e cea mai importantă: sînt descrise centrele din Epir, Zagor și Pind, centre din Mucedonia și Albania și sînt semnalate ca "trei izvoare de viață aromănească": Farșari și Moscopole. Aromânii erau legați între ei nu numai prin grade de rudenie ci și prin frățietate și interese. Comunitățile aveau hanurile lor, bălciuri, monede și casele lor de schimb. Autorul crede că le-au reușit toate acestea pentru că "s-au bucurat dintotdeauna de o aptitudine naturală de a vorbi limbi străine ca și limba lor maternă. Ei vorbeau albaneza și toate dialectele...vorbeau turcește, în relațiuni cu bulgarii și sârbii înclinai a-i lua bulgari și sârbii". (Așa se explică faptul că la New York, C.Vanghele era Secretarul general al Comitetului de eliberare al Albaniei, Naum Ionescu era profesor de limba bulgară și John Petrou, redactor la un ziar grecesc din New York. Toți trei aromâni!)

În cartea a doua sînt descrise coloniile de negustori aromâni din Austro-Ungaria, cele din Europa, din Africa. În capitolul VII sînt descrise coloniile din Ame-

rica. Capitolul începe cu un motto din cartea lui Iorga, "Românii din America" în care se spune despre aromâni: "ca pretutindeni, elementul acesta de o dorință de luptă, de o putere de a construi fără pereche". Pentru a se sprijini, aromânii din America au format societăți de ajutor și de cultură, ca societatea "Fărșirotul" din Brufgeport, Connecticut, care există și astăzi avînd 80 de ani de existență. Chiar pentru cineva care nu este familiarizat cu aromânii, și satele lor de baștină, simpla cetire constituie o deosebită plăcere. Dar pentru aceia care își vor găsi numele bunicilor și taților, plăcerea trebuie să fie una care nu se întâlnește așa de des.

Cartea se încheie cu meșteșugurile și artele practicate de aromâni în lumea în care se găsesc: croitoria în fir de aur și argint, cuțităria, construcția de case, pictura bisericească, sculptura în lemn și arta argintăriei, în care s-au distins în mod deosebit.

Cartea a III-a: "Aromânii în lumea civilizației" arată contribuția lor la "civilizația umană...căci dacă n-au putut cucerii lumea cu sabia, au servit-o prin tăria ideilor morale și au cucerit-o prin banul lor cîștigat prin mari străduinți, dar înzecit prin sfînta economie, ca pe urmă să-l pună din nou în serviciul binelui, culturii și artei." Între toate, activitatea aromânilor din Transilvania și Ungaria a dat cele mai strălucite rezultate. Sînt trecute în analiză personalități și activitatea lor: Enache Mavrodin și Constantin Ioan, Emanoil Gojdu, Andrei Șaguna, Andrei Mocsonyi și fii săi. Din vechiul Regat: Gheorghe Asachi, D.Bolintineanu, M.Ferchide, Take Ionescu, Nicolae Mișu, C. Garoflid, Octavian Goga, Paciurea, Șt. O Iosif, Teodor Aman etc.

Cartea are o bogată bibliografie care susține aserțiunile autorului. Este o carte rară care n-ar trebui lăsată să dispară. Aromânii din zilele noastre, sînt sigur nu vor lăsa să se întîmple acest lucru.

ANASTASE N.HÂNCU: AROMÂNII: COMERȚ, INDUSTRIE, ARTE, EXPANSIUNE, CIVILIZAȚIE. Editura CARTEA PUTNEI. Focșani, România, 1936, 616 pagini.

(continuare din pag.1)

diapți, Octavian Paler de la "România Liberă" "desărcinat" pentru delictul de a fi încercat să facă cultură și nu propagandă... Nu mai există, măcar ca în 1971, personalități și institutivitate care să se opună. În cei 13 ani care s-au scurs de atunci, lumea intelectuală românească a fost treptat și diabolic neutralizată, instituțiile desființate sau comasate sub conducerea drastică a Elenei Ceaușescu. După epurările ocazionate printre intelectuali de "meditația transcendentală" (mărimile, ușor clintite, au fost repuse prompt în

TINERETUL DIN RSR CONDAMNAT LA SUBDEZVOLTARE INTELECTUALĂ!

Măsurile din 1976-77 prin care învățămîntul limbilor clasice a fost practic suprimat, a împins învățămîntul românesc într-un grav impas.

Latina și graeca sînt limbi care prezintă mai mult decît un strict interes filologic, ele fac parte integrantă din procesul de formare intelectuală, prin rigoarea lor, sînt indispensabile unei discipline mentale. Pe de altă parte, ele se află la baza vocabularului oricărei profesii. În plus, în ceea ce ne privește, sîntem vorbitori unei limbi romanice și excluderea limbilor clasice este un atentat la cultura, tradițiile, la fundamentele ființei noastre naționale. În țări ca URSS, Bulgaria, Ungaria, Germania de Est, țări din același perimetru politic și unde nu se vorbește o limbă romanică, latina este obligatorie în facultățile de drept, filozofie, medicină și biologie! Consecințele acestei înverșunări anticulturale, la noi, sînt catastrofale. Tradiția studiilor umaniste, veche și bună la noi, e pe cale de dispariție. În următorii 10-15 ani România nu va mai avea specialiști în acest domeniu, nici pentru cercetare, nici pentru orice grad de învățămînt, în timp ce în arhive zac zeci de mii de documente care cer cunoașterea latinei iar studiile noastre de bizantinologie agonizează (iar în Bulgaria, prosperă...) Îndrăjitul dictat al incompetenței, dictatul celor care, ei înșiși, nu cunosc limba română decît la nivelul clasei a II-a, . nu aspiră decît la scoaterea pe bandă rulantă a unor ucenici semi-analfabeți, după chipul și asemănarea...

Peste tot în lume există același interes prioritar pentru tehnică și informatică, pentru științele politehnice, dar tot pretutindeni în lume există preocuparea responsabilă de a nu rupe echilibrul dintre studiul lor și cel al umanităților. O probă este articolul "Limbile moarte se țin bine" din Le Figaro, din 26 iulie 1983, de unde aflăm că, în funcție de obținuturile elevilor, în următorii 10 ani, latinistii vor crește cu 15% iar numărul eleniștilor se va dubla!

Care este consecința celor "18 ani lumină"? Condamnarea tineretului român la subdezvoltare intelectuală.

NU LĂSAȚI BASMELE PE MÎNA CĂLĂILOR....

(drepturi...) - un singur exemplu: subdirectorul Institutului de Psihologie, profesorul Gherghiu, este de un an minuit de cărucior la "Nufărul"... iată noul val. Se pare că "criterile" nescrise, bine înțeles, sînt: rude sau prieteni în străinătate, origine socială (pe primul loc fii de preoți, parcă Patriarhia n-ar fi o instituție de stat, cu colaboratori fideli), criterii politice, la grămadă cu cele "morale": divorțaji și chiar celibatarii sînt, prin lipsa lor de opțiune destul de suspecti...

Antonia Constantinescu

RUGĂM PERSOANELE CARE NE TRIMIT ARTICOLE SAU SCRISORI, SĂ NU DEPĂȘESCĂ 2000 DE SEMNE. RUGĂM, DE ASEMENEA, PERSOANELE PE CARE NU LE CUNOAȘTEM ȘI CARE NE TRIMIT MATERIALE, SĂ NE COMUNICE ȘI NUMĂRUL DE TELEFON, PENTRU A PUTEA REZOLA RAPID ORICE NELĂMURIRE.

de MARIUS TEODORESCU

de G.FILITI.

(urmare din pag.3)

Sommerfeld nu sunt decât fețele hidoase ale aceleiași medalii, Sfânta Alianță re-născută la Ialta și Helsinki. Dacă democrațiile apusene astăzi, sub mantia unui pragmatism lipsit de strategie și perspectivă politică, au uitat atât principiile pe care le reprezintă cât și idealurile milioanei de revoluționari morți, în numele cărora au fost fondate, nu înseamnă nici pe departe că acestea vor rămâne veșnic pierdite sau îngropate. Agresivitatea sovietică este rezultanta a două componente de naturi diferite, dintre care una își are originea în tradiționala tendință de expansiune țaristă, iată a doua, în imposibilitatea stabilirii unei legitimități și în permanentul coșmar al conștiinței înfrângerii ideologice, nemărturisite.

Dar cine își imaginează eventualitatea autodesființării dictaturii, greșeste. Sistemul comunist, cu toate rădăcinile lui economice, politice și ideologice, cu întreaga lui paletă de ostilități interne, rămâne, totuși, în ansamblu, un sistem stabil datorită acelei interacțiuni permanente dintre individ și mediul social, datorită represiunii, datorită A. K. Roșii și, în final, datorită cuceririlor lui sociale. Elementul primordial al stabilității îl reprezintă, în fond,

sistemul transmiterii puterii, elementele coercitive acționând în subsidiar pentru impunerea și menținerea acestui sistem. An de an sunt captați, din mijlocul maselor, indivizi, sub forma activiștilor (de neconfundat cu restul membrilor de partid), care sunt dispuși să trăiască în acest "mediu". Aceasta înseamnă adaptarea individului la mediu, cu scopul precis ca el, la rândul lui, investit cu însemnele puterii, să poată reprezenta din nou, pentru generațiile următoare același "mediu". Dar modul de viață care domnește în România datorită interacțiunii îndelungate dintre individ și societate, nu mai poate fi explicat astăzi, în mod unic ca un produs exclusiv al constrângerii, teroarei și minciunii permanente a suprastructurii comuniste, ci mai degrabă, ca un rezultat complex furnizat, în aceeași măsură, de comportarea mizerabilă a acestei categorii de indivizi și a relațiilor sociale pe care le-au creat pentru apărarea zdrobitărilor lor mediocrități. Nu Ceaușescu și întreaga lui familie sunt singura pacoste a acestei țări, ei sunt doar expresia unei întregi garnituri de saltimbanci pe care o reprezintă.

Sfârșămați condițiile existenței și veți dăra-ma nu numai ideologia ci și întregul edificiu.

Numeroase sunt documentele secrete a căror publicare târzie contribuie la punerea în lumină a unor detalii din istoria recentă a României.

Printre aceste documente aflăm Raportul operațiilor Oficiului Serviciilor Strategice (O.S.S.) american. Acest raport prezintă și aspecte ale acestor operații în Europa Orientală, unde politica Statele Unite era încă nedumerită.

O.S.S. a fost creat abia în iunie 1942. Fondatorul lui, avocatul William J. DONOVAN, prieten al președintelui F.D. Roosevelt, a dirijat oficiul până la lichidarea lui în octombrie 1945.

Un raport general asupra operațiilor oficiului a fost întocmit în 1946 de o comisie condusă de profesorul Kermit Roosevelt 2 și a rămas secret până în 1976, când a fost "declassificat", fără a i se da însă o mare publicitate.

În timpul ultimului război mondial, România nu avea frontiere comune cu statele neutre. Astfel, accesul agenților aliaților occidentali era aproape imposibil. Penetrarea în țările Europei Centrale și Orientale fusese atribuită de O.S.S. reprezentanței sale din Istanbul.

Primul agent al oficiului din Istanbul nu e cunoscut decât sub numele de "Rose". Era un om de afaceri american stabilit în Turcia, care fusese recrutat în 1942 cu ocazia unor vacanțe petrecute la New-York. "Lanțul" pe care îl crea în și în jurul Istanbulului a rămas operativ până în 1945, colectând informații de la localnici importanți și de la călătorii sosind din Europa. Rose a avut și un "contact" la ambasada română din Ankara, care îi furniza copii ale rapoartelor politice și economice transmise prin valiza diplomatică a Ministerului Afacerilor

reușit, de asemenea, contacte profesionale, obținând excelente informații asupra situației industriei petroliere românești.

Echipa oficiului avea un efectiv de mai puțin de 12 americani la început, dar în aprilie 1943 O.S.S.-ul trimite la Istanbul un nou agent, bancher la Chicago, sub cuvertura de reprezentant al administrației Lend-Lease (împrumut-inchiriere). Acesta reuși să organizeze o "misiune" pentru interviuarea regulată a călătorilor, contra-spionajul și operațiile în Ungaria, România și Bulgaria. Către iunie 1944, această misiune cuprindea 43 de membrii sub cuvertura diverse: Departamentul de Stat, Administrația Economiei străine (FEA), atașaji militari, afaceri, presa și altele.

Dar pe când rezultatele echipelor O.S.S. dela Stockholm și dela Berna rămăneau la nivelul cel mai înalt, "direcția" de la Istanbul era falimentară. Toate contactele în Europa Centrală, în loc să fie "operate" individual de către misiunea locală, erau utilizate printr-un sub-agent, a cărei activitate fusese penetrată de către spionajul german (Abwer).

1. Donovan trece pentru a fi instigatorul uciderii maiorului Doering din misiunea militară la București (19.1.1941) pe când se afla la Belgrad, într-o călătorie prin Europa. Acest eveniment a fost detonatorul loviturii de stat din 21.1.1941.

2. K. Roosevelt, personaj important al serviciilor secrete americane (C.I.A.) va orchestra îndepărtarea lui Mossadegh și va deveni un fel de proconsul americano-iranian în regiunea Golfului Persic. (URMARE ÎN NUMĂRUL VIITOR).

"NEPOȚII" LUI TRAIAN ABSENȚI DE LA ROMANITATE

Intre 29 VIII - 3.IX a avut loc la Aix-en-Provence cel de al XVII-lea Congres internațional de lingvistică și filologie romanică, al cărui președinte a fost cunoscutul lingvist român, Eugenio Coșeriu. La Congres au participat peste 3 sute de specialiști din 36 de țări, romanice și neromanice. Delegația RSR-ului, țară de limbă romanică și care a fost gazda celui de al XII-lea congres, a strălucit prin absență: și cei care în mod obișnuit nu au probleme să iasă din țară (Iorgu Iordan, Alexandru Rosetti, Boris Cazacu, Marius Sala) au fost oprți de indignarea academicienilor de serviciu, "tovarășii" care supervizează artele și științele, indignare exprimată propriei manu, pe adresa de propuneri "Asta-i delegație?!?" (lipseau, e drept, specialiștii Găinușe, Clătici, Cînzecă, Gidea...). Singurii participanți rezervați au fost cîteva lectori de limba română aflați în posturi, în străinătate și cîteva turiști care au uitat să declare la plecare că se duc la Congres. În schimb, s-a primit de la București o telegramă prin care se anunța care e

șeful delegației...inexistente. Au participat însă la Congres o serie de Români din lumea liberă (din America, Franța, Germania, chiar și din Sardinia și Sicilia) printre care și o cunoscută specialistă, scăpată definitiv din raiul socialist, doar cu două zile înainte de Congres. Printr-o simplă coincidență, și nu coordonat, "idepedența" Bucureștiului fiind bine cunoscută, nu a venit nimeni dintre romanistii sovietici. Unii dintre ei se anunțaseră cu comunicări despre limba moldovenească. Au presimțit probabil că, în legătură cu atlasul dialectal al Moldovei, va fi atacată știința cea mai înaintată din lume, știința care a demonstrat că Eminescu, Alecsandri, Sadoveanu au reușit performanța unică de a scrie același text în același timp în două limbi (română și moldovenească !), dar ce nu poate demonstra dialectica marxistă?...

Cum se explică absența de la Aix-en-Provence? S-a scrîntit "cîrmaciul" în așa măsură cu daco-traco-manian încît nu mai vrea să audă de Traian, imperialist occidental din Spania?

LUPTA CONTINUĂ...

(Desen reproduș după revista "LIRE")

NOTE ȘI COMENTARII

LEGEA FĂRĂ DE LEGE

A BACȘIȘULUI.

Decretul 4 0 2 nu se mai aplică însă anumiți intermediari "bine plasați" pe lângă securitate cer bacșișuri echivalente pentru "accelerarea" plecărilor. Este cazul unui avocat Bogdan, din Timișoara, care s-a specializat în colectarea bacșișurilor ce pot ajunge pînă la 12.000 de dolari. Victimele sînt, cu precădere, cei care au rude în RFG și sînt socotiți mai solvabili. Problema a fost, de altfel, discutată de ministrul afacerilor externe RFG, cu prilejul vizitei sale la Ceaușescu. "Tovarășul" s-a angajat să pună capăt acestor jecmăneli.

Mai mult ca oricînd nu trebuie plătite "bacșișuri" și îndrumăm pe toți cei care au cunoștință de asemenea fapte să sesizeze autoritățile țărilor occidentale, organizațiile românești care apără Drepturile Omului precum și: Helsinki Watch Committee 36 West 44th Str. New York N.Y. 10036, USA.

CRUCEA ROȘIE DIN RSR

TREBUIE SĂ MILITEZE ÎN

SPIRITUL P.C.

Congresul Societății de Cruce Roșie din RSR s-a desfășurat în ziua de 8 septembrie. Spre deosebire de organizațiile de Cruce Roșie din țările libere, care sînt independente de stat, cele din țările comuniste sînt "organizații de masă" care au devenit "curele de transmisie" ale P.C. Astfel, Crucea Roșie din RSR face parte din Frontul Democrației și Unității Socialiste, dispune de 61.314 organizații de bază și numără peste 700000 de activiști. Planul cincinal al societății prevede ca numărul membrilor să sporească la 7 milioane în 1985. Congresistii au primit și "mesajul" "tovarășului" care le-a trasat sarcină să lupte pentru pace și dezarmare și "pentru oprirea amplasării de rachete nucleare cu rază medie de acțiune în Europa".

PEDEPSE PENTRU IOBAGII

DE PE MOȘIA PARTIDULUI

În cadrul ședinței Comitetului Politic Executiv, din 7 septembrie, s-a discutat veșnica problemă a "disciplinei". Fără a se căuta motivația unei asemenea delăsări și a totalei lipse de entuziasm în totalele lipse de entuziasm în muncă, în marele lagăr de concentrare care este România zilelor noastre, se iau "măsuri" punitive, ca și cînd marea masă a românilor ar fi niște răufăcători: "În cadrul ședinței, C.P.E. a subliniat necesitatea aplicării ferme a măsurilor privind întărirea ordinii și disciplinei în toate unitățile socialiste. În acest sens, s-au făcut unele precizări privind aplicarea prevederilor legii, potrivit cărora absențele nemotivate, ca și concediile fără plată, acordate în condițiile prevăzute de lege, a căror durată însumată depășește 30 de zile într-un an, se scad din concediul de odihnă și nu vor fi luate în considerare la calcularea vechimii în muncă și a drepturilor de pensie."

Scurt și drastic, ca pe moșia partidului...

CEAUȘESCU ÎN CĂUTAREA

URANIULUI.

După ce ani de zile uraniul din țară a fost exploatat și luat de URSS, iată că ducem lipsă de acest minereu esențial pentru alimentarea centralelor nucleare care ar trebui să intre în funcțiune în viitorii ani. Un acord cu Ghana prevede livrări de 100/150 tone anual începînd din 1986, dar cantitatea pare insuficientă. Din 1972, RSR a investit 50 milioane de dolari în Zambia, într-o întreprindere minieră, la Mao Kambo, spre a căuta uraniu, nichel și cărbune. Un nou credit de 50 milioane a fost dat în 1979 ca să se redeschidă mina ce fusese închisă în 1976. Dolarii s-au dus dar pînă acum nu s-a găsit uraniu. Se va găsi oricum un țap ispașitor...

COSTUL POLITICII AFRICANE

În Africa sînt două feluri de state - cele ce vînd în devize și cele ce nu au ce vinde sau nu ne vînd nouă ceea ce pot vinde în devize. Față de primele sîntem datori (Libia, Nigeria, Maroc, Coasta de Fildeș, Zair). În 1981, RSR a exportat 4.852 Milioane Lei Valută (ML, adică 323 Milioane Dolari (M D) și a importat 9441 ML (629 MD), un deficit, deci, de 306 milioane dolari. Celelalte state ne cumpără de trei ori cît ne vînd (export 4392 ML (399MD), import 2033 ML (136 MD), deci ne datorează 263 milioane dolari pe care nu au cu ce să-i plătească. Partea cea mai importantă a acestei datorii nesolvabile o are Egiptul căruia RSR-ul i-a furnizat arme (4.392 ML export și 1.665 ML import). Furniturile continuă și, pînă la sfîrșitul anului RSR va livra tancuri. Cum sovieticii au cheltuit destul cu Egiptul, i-au lăsat lui Ceaușescu sarcina să o facă. Este felul său de a contribui la pacea din Orientul Apropiat.

CINISM ȘI PROPAG

Ilie Ceaușescu și frate al lui Nicolae (cu) a publicat la New York "Războiul, revoluția și societatea în România. New Delhi traducere "Războiul întregului pentru apărarea patriei" carte ce fusese tăiată în 1980, la București, bele cărți acreditează că actualul regim nu va să continue lupta dusă din cele mai vechi, începînd de la Burești pînă în 1945, pentru patrie. Fără îndoială, poporul român s-a luptat pentru un numai că a avut unecatori care l-au vindut lor pentru a-și construi melnica și strimba la cum se întimplă ca conducători ai României astfel de lucrări de lașitate, un regim de antipodul tuturor nevoilor poporului român, în treacă, culme a cinismului prezănt al tradiției piraștilor unui popor s-a angajat să-l distru-

PUNCTELE DE SUSPENSIE ALE "INDEPENDENȚEI"

În anul 1964, Editura Academiei RPR publică K. Marx, Însemnări despre Români - manuscrise inedite care, alături de Declarația PCR din același an urmărește să dăteze în ochii opiniei publice ideea unei opțiuni de independență a comuniștilor români față de Kremlin.

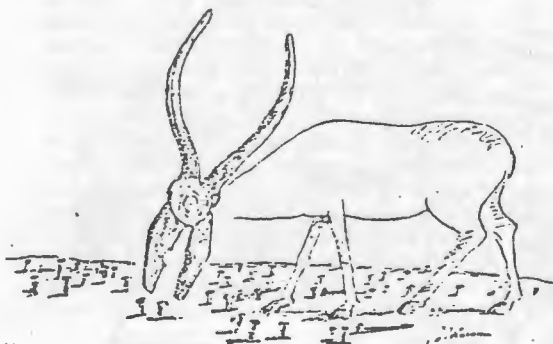
A curs multă cerneală, s-au înfierbîntat multe (și înimi), atît la apariția opusculului lui Marx, cît și la presupusa independență politică a partidului. Multă apă simbete! Pentru că în anul 1966, la reeditarea lui N.Iorga: Istoria lui Ștefan cel Mare (Editura pentru tură), referirile la Basarabia și Bucovina sînt epurate.

O precizare: tirajul cărții lui Marx, tiraj redus; tirajul lui Iorga, tiraj de masă.

Dar iată ce anume s-a cenzurat din N.Iorga: lipsește: "mai tîrziu, cînd nemții (austriecii n. n.) au smuls bucăți din vechea Moldovă, ei li-au zis cu osebire, care trebuia să șteargă amintirea de veacuri a Moldovii: Bucovina, Basarabia." La pag. 232 lipsește: "În 1775 Bucovina, cu scaunul sînt al Sucevei și al sfînt al Putnei, iar Rusia, în 1812, Basarabia, cu Hârlău, Soroca, cu pădurile din Lipnic, martore ale luptei ale cel Mare cu tătarii, cu cetatea din Orhei, cu vadul din Tîrnăveni, cu zidurile din Chilia și Cetatea Albă"....

S P O R T

ANUNȚURI

Desen de Mihai Stănescu

În cadrul Campionatelor europene de tir care se desfășoară la Poligonul Tunari, Maria Macovei a obținut medalia de aur la pistol iar echipa feminină de tir a României s-a plasat pe locul al treilea. FOTBAL.

În CUPA CAMPIONILOR EUROPENI, Echipa Dinamo a învins cu 1-0 echipa campioană a Finlandei. Golul victoriei a fost înscris de Dragnea. În Cupa UEFA, Universitatea Craiova a învins tot cu 1-0 echipa Hajduc-Split. Golul a fost marcat doar cu cinci minute înainte de terminarea meciului de Gheoghiță Geogău. În Cupa UEFA, Sportul Studentesc a pierdut cu 1-2 în meciul cu Sturm Graz (jucat pe stadionul "Steaua")

Contabilă cu experiență, liceu tematic și cu diplomă franceză de Analyste Programmeur en Génie logiciel cu permis de lucru, caștigătoare pariziană. Persoanele interesate sau semnala un post corespunzător rugate să scrie la LUPTA, caștigătoare.

Mulți dintre compatrioții noștri care lucrează în străinătate sau doresc să-și îmbunătățească cunoștințele, în diferite domenii, sînt rugați să semnaleze în scris, dîndu-ne adresa pentru a le putea publica în revistă noastră.

LIGA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN RSR comunică:

ILIE SAVU (în vîrstă de 32 de ani, domiciliat în București, Sect.2, str. Locotenent Luca Stroici,5) are un frate Gheorghe, stabilit la Paris, de profesie informatician și care a părăsit România, trecînd prin Jugoslavia.

Fîind retrogradat ca urmare a cererii sale de emigrare, și refuzîndu-i-se pașaportul, ILIE SAVU a încercat să plece ilegal din România, în luna iunie 83, sîrînd de pe un vapor în Dunăre și inotînd spre Jugoslavia. Aici a fost găzduit de un cioban în timpul nopții. Dar încercînd să ia autobuzul spre Belgrad pentru a cere azil politic, a fost reperat de un vameș jugoslav, judecat, condamnat la 25 de zile de închisoare și apoi expatriat în România de către autoritățile jugoslave, unde a fost din nou aruncat în închisoare. Actualmente el se află în Penitenciarul București, șoseaua Alexandria, 154, Sector 4. Procesul a avut loc la 7 septembrie, cu dosarul nr.8394, sub numele de Barolescu Paul. Părinții i-au angajat un avocat, Dl. Mehedințeanu, care nu și-a putut însă vedea clientul decît în sala de audiențe.

Mama lui ILIE SAVU care a asistat la proces, descoperindu-și fiul într-o stare de slăbiciune fizică inimaginabilă (ca și cînd ar fi făcut greva foamei), a leșinat în sală. El însuși, ILIE SAVU a trebuit să fie scos din sală pentru că a făcut o criză conabială.

Fratele lui ILIE SAVU, extrem de neliniștit de soarta acestuia, insistă ca situația lui să fie adusă la cunoștința opiniei publice, înainte ca sentința să fie pronunțată.

ASOCIAȚIA INTERNAȚIONALĂ PENTRU DREPTURILE OMULUI (din RFG) ne comunică următoarele cazuri:

VOICHIȚA IELIȚA (Timișoara, str. Ceahlău,8. ap. 4). Este în vîrstă de 61 de ani și este mama parohului din Indiana Cere plecarea la fiul ei, din 1981, fără nici un rezultat.

VLĂDOIU SILVIU (București, str. Tunari, 2, Sect.3). A depus, din 1980 cerere de plecare definitivă în USA, împreună cu soția și fiica sa. A fost dat afară din învățămînt și retrogradat. Imbunătățirea situației materiale i-a fost condiționată de retragerea actelor de plecare. A anunțat prin postul de radio Europa Liberă că la 15 august a început greva foamei.

SZATMARI APOLONIA (Oradea, str. Apelor, 30, Jud.Bihor). Din 1979, anul cînd soțul ei a rămas în RFG devenind cetățean german, cere plecarea pentru reintregirea familiei. N-a primit nici un răspuns din partea autorităților, în schimb a fost dată afară din serviciu și nu are nici o sursă de existență.

LUTU GHEORGHE (București, str. Stăvilăruului, 20, Sect.2) Din 1980 cere pentru el, soție și doi copii plecarea definitivă din țară. A depus, fără nici un rezultat, 160 de memorii! Fără mijloace de existență, tracasat de miliție, este nevoit să declare greva foamei, la 23 August, în plină "sărbătoare națională".

PINTYAK IOSEF (Lugoj, str. 1Mai, 44 jud. Timiș). Cetățean de origine etnică germană, cere din 1978 plecarea definitivă din țară la sora sa domiciliată acolo din 1947. I s-a retras dreptul la muncă și este persecutat de miliție.

ION NEGOIȚESCU

A ALES LIBERTATEA.

Scritorul și criticul ION NEGOIȚESCU a ales libertatea stabilînduse în R.F.G. Intr-un interviu acordat publicației vest-germană DIE WELT, din 18 august, Ion Negoițescu (reamintim cititorilor noștri că el este unul din semnatarii apelului lui Paul Goma, din 1977) descrie haosul din RSR prezidat de cuplul Ceaușescu, cuplu ce controlează totalitatea activităților și, de asemenea, subliniază caracterul total steril al așa zisei "politici de independență". Intrebat "Ce poziție iau astăzi intelectualii din România?", Ion Negoițescu răspunde, printre altele: "Spre a dobîndi libertatea cuvîntului și a creației artistice, spre a pune capăt umilînțelor și pentru a dobîndi adevărata autoritate morală în ochii compatrioților, trebuie ca artiștii și scriitorii români să lupte pentru Drepturile fundamentale ale Omului."

RAZBOIUL PE UNDE SCURTE

De ani de zile, în presa din RSR, mai ales în "Săptămîna", se desfășoară campanii cu pauze și reluări furbunde, împotriva celor care vorbesc la "Europa Liberă". De peste un an de zile, Artur Silvestri s-a instalat la "Lucașfărul" cu un foileton pe aceeași temă, comandat de securitate și menit să "distrugă" intelectualitatea din exil care se exprimă pentru apărarea valorilor românești autentice. Prima țintă a acestor atacuri a fost Dna Monica Lovinescu ale cărei emisiuni sînt ascultate cu mare interes și au o puternică influență, mai ales în cercurile literare și artistice. Ulterior, campania a fost lărgită la "Grupul celor 9", număr exoteric și grup cu atît mai misterios cu cît el nu a fost niciodată definit, ajungînd să cuprîndă 15-20 de persoane!...Presa din RSR nu mai are suficient ecou din moment ce, încă de la începutul anului, postul de radio București I reia articolele apărute în presă, în fiecare vineri. Se pare că "Grupul celor 9" supără nu numai virfurile comuniste dar impactul său politic asupra opiniei politice din țară nu mai poate fi ignorat de propaganda de masă.

R E V I S T A P R E S E I

SYDNEY MORNING HERALD (Australia), din 3/9 1983 face o anchetă printre românii care se străduiesc să-și aducă familiile și arată că greva foamei s-a dovedit de fiecare dată foarte eficace, dar, de multe ori, a fost nevoie să se aștepte numeroase luni pentru întregirea familiei. Ziarul descrie cazul unei familii în care soțul părăsise RSR trecînd Dunărea înot, în 1978 și care, după o grevă a foamei de 15 zile, în octombrie 1980, a reușit să-și primească soția și cei doi copii în iunie 1981. Astăzi, deși, din cauza crizei, nu lucrează decît soțul, familia o scoate mai greu la capăt, dar fără problemele din RSR.

LE MONDE (Franța), din 7/9 1983, publică sub inițialele A.M.B. articolul "Vaste reforme du système salarial et suppression du minimum garanti" în care se analizează noul sistem de salarizare care a intrat în vigoare pe 1/9 1983 în RSR, cu suprimarea salariului minim, deplasarea personalului excedentar la bunul plac al ministerelor, contractul de angajare, stagiul obligatoriu de 5 ani, amenziile, acordul global...o imagine inimaginabilă a condiției lucrătorilor români "stăpîni pe soarta lor". Tot în LE MONDE, din 19/9 1983 se publică știrea privitoare la ILIE SAVU, tînțrul mecanic care a fost expatriat, din Jugoslavia, unde ajunsese trecînd Dunărea în inot.

LE CANARD ENCHAINE (Franța), din 14/9 1983 publică următorul banc: "După două ore de coadă la măcelărie, o bătrînă, ajunsă în față, suspină ușurată: -Of, în fine. Mulțumesc lui Dumnezeu! -Nu așa mătușă, îi atrage atenția un milițian, spune:Mulțumesc lui Ceaușescu!"

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI - BIBLIOTECA ROMÂNĂ din FELBURG, are onoarea de a vă face o caldă INVITAȚIE la manifestările culturale care vor avea loc cu ocazia Adunării Generale Anuale, în zilele de 30 septembrie, 1 și 2 octombrie 1983, în localul Institutului din Umlandstrasse, no.7. SÎMBĂȚA, 1 OCTOMBRIE va avea loc un ciclu de conferințe: Dr. Lauro GRASSI, (Mialno): "Convenția de la Viena, 1940" Dr. Pavel CHIIHAIA (Munchen): "Coordonatele spirituale ale Țării Românești în preziua căderii Constantinopolului". Dr. Petr Ș.NĂSTRUREL (Paris): "Creștinismul românesc sub năvălitorii barbari." Dr. Adolf ARMBRUSTER (Rattingen): "Paralelism istoric - legitate sau întîmplare." Anca DUMITREȘCU (Paris): "Judecata de Apoi în pictura exterioară din Moldova secolului al XVI-lea (Voroneț). Dr. Matei CAZACU (Paris): "De la Romania la România. Republici țărănești și formațiuni politice prestate în istoria noastră medievală.

— Și cînd nu va mai fi el, cum o să spunem? — Atunci o să spunem: Mulțumesc lui Dumnezeu! "

REVISTA MEA (Israel), din 12/8 1983, publică sub semnătura lui S.Schafferman, un articol intitulat "Din însemnările unui gazetar" unde scrie printre altele (istoria o deține de la Moise Sărățeanu, cronicar la "Adevărul") că în 1914 au venit pe neașteptate la București doi zariști englezi, frații Buxton. Prima lor audiență a fost la prințesa Maria, viitoarea Regină a României, "care fără nici un protocol prealabil și contra tuturor uzanțelor i-a introdus la Regele Carol, lucru de neînțeles dacă luăm în serios formalismul bătrînului suveran.Ce au discutat cei doi jurnaliști britanici cu regele Carol, cunoscut pentru filogermanismul lui, nu se știe. La cîteva ore după audiența acordată fraților Buxton, Carol își dădea sufletul. Puțin timp după aceea, sub pretextul unei izolări de reculegere, Regina Elisabetha s-a retras la Curtea de Argeș, unde a murit foarte curînd (...) Povestindu-mi această întîmplare, Sărățeanu pretindea că s-a vorbit foarte mult, în anumite cercuri, că moartea lui Carol I și mai apoi a soției sale a fost opera Intelligence Service-ului. Carol I pleda pentru intrarea României în război alături de tripla alianță, iar serviciul secret englez a ținut să-l înlăture. Dar de ce pe Regina Elisabetha? Ea era singura în măsură să explice moartea Regelui, la cîteva ore după audiența zariștilor britanici. Se știa că cei doi frați erau agenți ai lui Intelligence Service, iar despre Regina Maria se spunea și ea a apartinut acestei organizații".

= PENULTIMA ORĂ =

In 6 septembrie "tovarășul" a avut o convorbire care s-a desfășurat într-o atmosferă "tovărășească", calificativ care trimite la atmosferă încordată și divergențe. Credem că tema discuțiilor a fost stabilirea poziției pe care RSR-ul trebuie să o adopte la Conferința de la Madrid care s-a deschis pe 7 septembrie. In timp ce URSS a luat o atitudine intransigentă în privința doborârii avionului sud-corean, statele comuniste din Europa de Centru au întrebunțat un limbaj cu mult mai potolită. Și calificativul dat întrevederii ca și nuanțarea atitudinii de la Madrid fac parte din subtilele rețete comuniste: se pune "pentru mase" un cuvânt care să sugereze animozitate, și se lasă impresia, printr-un scenariu bine pus la punct, oferit opiniei publice internaționale, că există atinomie. Confuzie extrem de necesară pentru a nu risca o compromitere a viitoarei conferințe a securității printr-o atitudine concertată și intolerantă a întregului lagăr comunist.

După eșecul Conferinței ONU consacrată schimburilor comerciale între țările dezvoltate și cele nedezvoltate, care s-a desfășurat la Belgrad, în iunie, 1983, RSR pregătește o nouă inițiativă la ONU, lansarea negocierilor globale dintre țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare. Acțiunea este sprijinită de Pactul de la Varșovia, Cuba, Coreea de Nord, Vietnam, Laos și Mongolia. Proiectul a fost discutat în cursul întrunirii adiționale miniștrilor de externe, la Moscova, între 30/8 și 1/9 1983.

Vice-președintele Statelor Unite George Bush este așteptat în RSR după ce a vizitat Jugoslavia și Ungaria. La Budapesta, Dl. Bush și-a exprimat satisfacția să constate eforturile făcute de a se conforma angajamentelor luate la Helsinki privind respectarea Drepturilor Omului. Ce va putea spune însă la București despre respectarea Drepturilor Omului?

La 5 septembrie s-a deschis în București, la Ateneul Român, al 29-lea Simpozion internațional de macromoleculă, la care AIDA a luat cuvântul arătând că industria chimică a RSR-ului dispune de un Institut Central de Chimie cu 20000 de persoane (fără a specifica câți dintre ei alcătuiesc colectivul care-i redactează lucrările) și că oamenii de știință din țară sînt uniți în cadrul Comitetului Național "Oamenii de știință și pacea", o organizație, am spune, care n-are nimic cu știința atîta timp cît scopul ei este acela de a sprijini politica partidului.

Yaser Arafat a venit din nou la București să-l întâlnească pe "tovarășul Nicolae Ceaușescu", după terminarea conferinței asupra Palestinei care s-a ținut la Geneva. In cursul discuțiilor s-a vorbit mult despre "necesitatea întăririi diferitelor facțiuni palestiniene care acum cîteva luni se ciocniseră din nou în mod violent. De cînd o facțiune a OEP-ului a încercat să-l înlăture pe Arafat, acesta este mai tot timpul la București ca și cînd "tovarășul Ceaușescu ar fi cel care poate rezolva conflictele interne ale OEP-ului. Cine știe, poate așa i-a promis "lumina-tul"... Și Arafat crede.

In ziua de 12 septembrie, Tribunalul Militar din București l-a condamnat pe ILIE SAVU (v. acest număr, pag.7) la 2 ani închisoare și pe Paul Barolescu la 1 an de închisoare.

Cazul lui ILIE SAVU a fost semnalat și de ziarul Le Monde care, dintr-o eroare de tipar îi notează numele Favu.

Amintim că nu este prima oară cînd autoritățile jugoslave predau RSR-ului persoane care se refugiază în Jugoslavia. Promunem organizațiilor românești libere să protesteze pe lângă Inaltul comisarariat al Refugiaților de la Geneva și la sediul ONU de la New York. Gestul jugoslav nu se datorează unor mici responsabili locali, el a fost hotărît de guvernul de la Belgrad după ce cei doi tineri, Paul Barolescu și Ilie Savu fuseseră arestați și deținuți 25 de zile într-o închisoare din Jugoslavia.

Decretul privind calcularea fondului de retribuire a fost publicat în 17/9. Pentru industrie, calculele se fac lunar în funcție de 4 parametrii care au fiecare un coeficient: exportul 0,30, producția fizică 0,25, valoarea 0,25, vînzări încasate 0,20. În agricultura colectivizată, calculul este anual dar se plătesc avansuri calculate pe doi parametri: producția fizică 0,50 și volumul total al lucrărilor 0,50. Parametrii aplicați în alte domenii sînt: la SMT-uri - producția fizică 0,70, producția marfă 0,30, la construcții: montaj 0,70, valoarea, 0,30; în transporturi: venituri tarificate 0,50, valoarea producției 0,50 Decretul prevede, de asemenea, eliminarea personalului ce nu poate fi folosit din lipsă de activitate.

După ce și-au luat casă în fiecare colț al țării, Ceaușeștii ar fi hotărît că cei care folosesc casele CC-ului de la Neptun să plătească pe noapte 500 de lei. Ștefan Andrei ar fi găsit prețul prea ridicat și ar fi poftit un chirurg cunoscut din București să locuiască cu el și astfel să împartă chiria... Dibăcia ministrului de externe n-ar fi fost pe placul cuplului prezidențial, și se vorbește, de înlocuirea lui Ștefan Andrei cu odrasla Nicu Ceaușescu! Svonul se bazează pe un precedent. Mănescu, fostul ministru al afacerilor externe a fost mazilit pentru că soția sa era mai arătoasă decît AIDA... Destituirile și numirile în RSR sînt iscate de te miri ce toane și mofturi ale cuplului prezidențial așa că totul e posibil... Și totuși înlocuirea lui Ștefan Andrei cu Nicu Ceaușescu cunoscut pentru aventurile sale pe străzile Bucureștiului și la mesele de joc de la Las Vegas riscă să îngreuneze peste măsură sarcinile diplomației. rezeriste și așa anevoiase. Și sovieticii, bineînțeles, mai au de spus ceva...

LA PARIS. S-a stins din viață, pe 19 septembrie, CONSTANTIN CESIANU, președintele LIGII PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI, jurist și fost diplomat, una din rarele personalități din refugiu care a impus tuturor prin tenacitatea, spiritul de sacrificiu și discreția cu care s-a pus în slujba cauzei comune. Exilul românesc a pierdut o mare personalitate și un om de bine.

Inmormîntarea va avea loc la Biserica Ortodoxă Română, 4 bis, rue Jean de Beauvais, 75005 Paris, Joi, 22 septembrie, la orele 16.

Vizita președintelui Republicii Botswana, O.K.J. Mosire, în RSR va avea loc în prima jumătate a lunii octombrie și va face parte din acțiunea dusă de "tovarășul" idepedent" pentru captarea unui număr cit mai mare de state nealinate din Asia, Africa și America Centrală și de Sud, în folosul Pactului de la Varșovia.

DRĂGANIADA: O INTRUNIRE A

COZILOR DE TOPOR.

Cu pretextul de a participa la aniversarea a trei sute de ani de la asediul Vienei de către turci, RSR-ul a organizat, cu concursul colaboratorilor din Occident un simpozion în capitala Austriei. Au participat Dnii Nicolas Bucur (Canada), Iosif Constantin Drăgan (Italia), Michael Titus (Anglia), Mihai Steriade (Belgia). Simpozionul "Unirea" consacrat Rezistenței Românești împotriva turcilor avea ca scop să stabilească un paralelism între lupta domnitorilor români de odinioară și cea a "tovarășului" de astăzi. Numai că acum trei secole ne păstrasem instituțiile, credința și obiceiurile ceea ce nu se mai întîmplă astăzi. Dimpotrivă, regimul lui Ceaușescu este cea mai distructivă cîrmuire pe care a cunoscut-o poporul român, regim care se străduiește, din însărcinarea Kremlinului, să altereze înșasi ființa națiunii. La simpozion s-a hotărît constituirea unei asociații care să stringă cozile de topor din rîndul foștilor refugiați care în felul acesta beneficiază pe de-o parte de avantajele materiale ale lumii libere iar pe de altă parte de "grațiile" guvernului de la București. Sensul și "consistența" acestor "grații" rămîne să le stabilească istoria acestor vremuri...

CENTRUL ROMÂN deCERCETĂRI

ține ședința inaugurală Duminică, 25

septembrie 1983, orele 17, la Sorbona,

în amfiteatrul Richelieu (întrearea prin

Place de la Sorbonne). Comunicările

tratează despre ZALMOXIS IN ISTORIA

RELIGIILOR.

Participă: MIRCEA ELIADE,

I.P. CULIANU și C. POGHIRC.

D E C E S E

LA BUCUREȘTI. Loc. col. Ion Dumitru, decorat cu Ordinul Mihai Viteazul; ing. Alexandru Fierbințeanu; Roro Bălăceanu; Rozsi Assael; Victor Ciocaltea, decedat la Barcelona unde participa la un turneu internațional de șah; ing. Tiberiu Capșa; prof. Radu Mircea Eugenia Știrbei; prof. univ. Gerge Sveică; prof. Eftimie Ciobanu; dr. Ion Băluță; prof. univ. dr. Pavel Ionniță; academician prof. Octav Onicescu; prof. dr. doc. Matei Marinescu; loc. col. (veteran) Ioan Teodorescu, fost profesor la Mănăstirea Dealului; compozitorul Nicolae Patrichi; prof. Teodor Vergulescu; scriitorul Barbu Alexandru Emandi; dramaturg

L'extrait que nous publions se rapporte à une période peu connue des relations soviéto-roumaines «Mon ambassade en Russie soviétique» 1917-1919 par Joseph Noulens, Ambassadeur de France. Librairie Plon - Paris 1933, Chap.IX p.182 à 193.

Dans le précédent numéro était raconté les causes qui ont conduit à l'arrestation, par les Bolchéviques, de l'Ambassadeur roumain à St Petersburg M. Diamandy.

Je n'oublierai jamais l'état de désordre indescriptible dans lequel se trouvaient les abords d'une maison naguère si aristocratique. Matériel de campement, marmites où se préparait la soupe que les gardes rouges et les commissaires du peuple se partageaient fraternellement, écuelles de bois encore toutes grasses, voisinaient avec des canons, des mitrailleuses et des fusils, les uns ornant faisceau, les autres appuyés contre les murs ou jonchant le sol parmi les débris de toute sorte. Rien n'établissait mieux le caractère brutal et désordonné de la révolution. A l'intérieur des couloirs et des nombreuses pièces que nous cûmes à traverser avant d'arriver jusqu'à Lénine, un spectacle analogue s'offrait aux yeux. Des revolvers, des cartouches étaient jetés pêle-mêle dans les coins des appartements où, récemment encore, les jeunes filles de la noblesse avaient vécu dans l'ordre et l'élégance.

Les bâtiments étaient très vastes. Nous venions de parcourir toute une série de salles, quand, au fond d'un corridor, dans l'embrasure d'une porte, apparut un petit homme à la tête volumineuse, aux yeux bridés de Tartare : c'était Lénine.

Le front, dominateur et puissant, était vraiment génial. Mais le nez, à demi écrasé, la bouche, le menton, lui donnaient un aspect inquiétant de barbare. Une rigueur implacable de doctrinaire et un mépris souverain de l'humanité éclataient sur ce visage d'ordinaire fermé. En nous voyant, le sourire stéréotypé qui dénotait ses traits traduisait sa satisfaction. Il triomphait à l'idée de voir ces ambassadeurs qui, jusque là, avaient refusé d'avoir aucun rapport avec lui, venir, à dire vrai, protester, mais aussi solliciter.

Nous entrâmes dans une pièce assez étroite : des chaises attendaient les membres du corps diplomatique. Elles étaient disposées en face d'une table derrière laquelle Lénine s'était assis, ayant à sa gauche le sous-secrétaire d'Etat aux Affaires étrangères Zalkind, docteur ès sciences de la faculté d'Alger.

Nous avions l'impression que la cloison à laquelle ils tournaient le dos n'était pas, en réalité, une cloison, mais une simple tenture murale, derrière laquelle pouvaient écouter des acolytes : ce qui n'aurait eu rien de surprenant, étant donné les procédés du système soviétique, où tout le monde s'espionne, où les chefs sont contrôlés par les agents des comités, quand ce n'est point par ceux du Guépéou.

L'entretien commença. Quand l'ambassadeur des Etats-Unis eut fait connaître le but de notre visite, et dénoncé l'arrestation de M. Diamandy comme exécutée en violation du droit des gens, Lénine déclara que cette mesure était motivée par l'attaque dont avaient été victimes, de la part des soldats roumains, les troupes russes de Bessarabie. Nous savions que l'agression était venue des Russes, qui avaient commis toutes sortes de déprédations et de violences dans les villages roumains. Mais la question de fait ne souffrait pas l'examen, lorsqu'était en jeu une prérogative, telle que l'immunité diplomatique, dont l'objet est justement de protéger contre toutes les contingences ceux qui en bénéficient.

Chargé par mes collègues, comme je l'ai dit, de répondre à Lénine et de justifier notre demande, je refusai énergiquement de me laisser entraîner à rechercher qui, des Roumains ou des Russes, portait la responsabilité de l'agression. J'arguai uniquement du caractère indépendant de toute considération de fait, qui est celui de l'immunité diplomatique. Je rappelai le respect dont elle avait été jusqu'alors entourée par toutes les nations civilisées, et sans lequel les rapports internationaux seraient rendus impossibles. Je conclus en laissant entrevoir que, si M. Diamandy n'était pas mis en liberté, la plupart des gouvernements neutres et alliés rappelleraient leurs représentants. Je remis enfin à Lénine la déclaration collective du corps diplomatique.

Le président des commissaires du peuple et Zalkind essayèrent vainement de revenir sur le conflit qui avait éclaté entre les troupes russes et les troupes roumaines, pour démontrer que les torts étaient imputables à ces dernières. Nous leur opposâmes, l'ambassadeur des Etats Unis et moi, un refus absolu d'entendre des explications de cette nature et de les discuter. A un moment donné, comme j'insistais sur la gravité de l'arrestation d'un diplomate malgré son inviolabilité, Lénine me répondit que, «pour un socialiste, l'existence de milliers de soldats est plus chère que la quiétude d'un diplomate.»

Mon ami, M. Destrées, ministre de Belgique, voulut présenter quelques observations judicieuses pour renforcer l'expression de ma pensée. Mais Zalkind, qui avait été d'une courtoisie parfaite à mon égard, se montra très irrité de l'intervention d'un socialiste de marque comme M. Destrées, et l'invita brutalement à se taire.

Lénine paraissait faiblir, mais cherchait des faux fuyants. Par deux fois je repris la parole, en demandant qu'une réponse immédiate nous fût donnée. Je revins sur la sécurité que le corps diplomatique était en droit de réclamer. Ce fut pour moi une occasion de rappeler la violation de domicile et le pillage dont le ministre d'Italie avait été victime et que j'ai relatés précédemment.

«Je suis président des commissaires du peuple, finit par nous dire Lénine, mais je ne puis statuer sans l'avis de mes collègues. La journée est trop avancée pour que je sois en mesure de faire connaître notre décision avant demain matin.»

A ce moment, M. Spalaikovitche, ministre de Serbie, qui, depuis le commencement de l'entretien, se contenait avec peine, se leva brusquement, et, l'index accusateur, tourné vers Lénine à moins d'un mètre du visage, «déchargea son âme» en flétrissant avec violence la trahison maximaliste.

«Vous êtes des bandits, clamait-il, au paroxysme de la fureur ; vous déshonorez la race slave, et je vous crache à la figure !».

Pendant que je me levais pour calmer M. Spalaikovitche, Lénine fixait sur lui ses yeux bridés, avec le même sourire stéréotypé qui nous avait accueillis, et Zalkind me disait, sans se départir de sa bonne grâce : «Laissez, laissez, monsieur l'ambassadeur, nous aimons mieux cette brutalité d'expression que le langage diplomatique.»

(suite au prochain numéro)

Des informations concordantes en provenance de Roumanie montrent que depuis le mois de mars 1983, la «Securitate» a lancé une opération d'intimidation et de pression contre un bon nombre d'anciens détenus politiques des années 1945-1964 (quelques dizaines de milliers de survivants sur plus de cinq cent mille). Interpellations répétées, enquêtes prolongées souvent accompagnées de sévères passages à tabac, menaces envers les membres de leurs familles, isolement et surveillance constante qui ont pour but de briser toute résistance, toute volonté de contestation ou d'organisation. Depuis 1964, les anciens détenus politiques ont été fréquemment victimes de ce genre de traitement de la part de la «Securitate» (les dernières vagues d'interpellations et d'enquêtes ont eu lieu en 1977 lors du mouvement Goma et en 1979, après la création du Syndicat libre). Ayant pour la plupart d'entre eux atteint l'âge de la retraite, souvent gravement malades après des années passées dans des prisons et des camps réputés comme parmi les plus durs de l'Est, ils restent aujourd'hui encore en liberté surveillée et vivent dans des conditions matérielles précaires. Le 15 février 1979, quatre d'entre eux avaient envoyé une lettre ouverte à N. Ceausescu, demandant notamment : la réhabilitation des détenus politiques des années 1945-1964 et le rétablissement de leurs droits, l'arrêt des persécutions par la police politique ; la possibilité d'exercer leur métier et de ne plus être automatiquement astreints à un travail non qualifié, la prise en compte des années de prison dans le calcul des retraites...

Voici quelques cas dont la Ligue pour la défense des droits de l'Homme en Roumanie, B.P. 0507, 75327 Paris Cedex 07, a eu récemment connaissance :

- Aurel State, professeur, douze ans de prison en URSS, libéré en 1955 il retourne en Roumanie ; arrêté en 1958 par la «Securitate», il essaie de se suicider pendant l'enquête en se jetant du toit de la prison d'Uranus (Bucarest), multiples fractures à la base du crâne, à la colonne vertébrale, aux deux jambes, au bassin et au bras gauche. Libéré en 1964, il est constamment sous surveillance policière, nombreuses perquisitions, interpellations et enquêtes dont la dernière en date - mars 1983 - lui a valu un sévère passage à tabac.

- Florin Fonea, ancien officier, technicien retraité, détenu dans le «camp de la mort» du canal Danube-Mer Noire de 1949 à 1954 ; enfermé à nouveau de 1958 à 1964, il souffre d'une grave maladie cardiaque. Brutalisé durant l'enquête de mars 1983, il a dû être hospitalisé.

- Dumitru Mircescu, ouvrier à la retraite ; dix ans de camp en Sibirie (1937-1947) après avoir - par conviction politique - gagné la patrie du prolétariat. De retour en Roumanie en 1949, il reste sous l'étroite surveillance de la «Securitate». En 1980, plusieurs fragments de ses mémoires sur les camps sibériens sont diffusés, à sa demande, en Occident ; depuis lors il est constamment convoqué par la «Securitate» brutalisé, menacé d'un procès sous l'inculpation de vol, commerce illicite, sabotage et calomnie, menacé de mort. Violamment passé à tabac par la «Securitate» durant l'été 1983.

De même : Marcel Petrisor, écrivain, douze ans de prison avant 1964 ; Petre Tutea, philosophe, essayiste, âgé de plus de 80 ans, 18 ans de prison avant 1964 et Vlad Dragoescu, médecin continuent à être enquêtés.

Les No. de mai et août de la revue ALTERNATIVE ont publié plusieurs articles consacrés à la Roumanie : trafic de main-d'œuvre ; les travailleurs émigrés roumains (en Irak et Lybie), par Mihnea Berindei et Anne Calas ; La nouvelle révolution agraire un an après ; Le racket sur les colis alimentaires, et Ellenpontok, par Allain

Bissau. La revue comprend également un dossier consacré au dissinateur soviétique Syssoiev, au programme de réforme de l'opposition en Hongrie et des poésies de Hongrie, Pologne et Tchécoslovaquie. La revue est en vente dans les principales librairies et peut être commandée au Siège : Alternative, 4 rue Trousseau, 75011 Paris.

le combat

Directeur : Mihai Korné

22/09/1983

NUMERO 2

TARIF D'ABONNEMENT ANNUEL

En Francs Français :

FRANCE

FRF 200

EUROPE

" 250

Par Avion

AFRIQUE

FRF 300

AMERIQUE DU NORD

" 300

ISRAEL

" 300

AMERIQUE DU SUD

" 350

AUSTRALIE

" 350

En autres monnaies, le tarif est majoré des frais bancaires d'émission, de la commission de caisse et du port comme suit : DEM 100 ; CHF 90 ; GBP 25

USD 45 ou équivalent

" " ou CAD 53

SHIEKEL 2560

USD 51 ou équivalent

DOLLAR AUSTRALIEN 60

125 Bureaux de la Colline - 92213 St Cloud France

Téléphone (33-1) 602.29.29. - Téléc 270152F

Commission paritaire No. en cours - C.C.P. No. 1134171A

YASSER ARAFAT A BUCAREST, SUR LE CHEMIN DE CANOSSA

par Nicolette Apoteker

Yasser Arafat, le chef chancelant de l'OLP, s'en est allé une fois de plus à Bucarest. Depuis sa valse hésitation au lendemain de la défaite de Beyrouth, il semble avoir été abandonné par ses supporters de Moscou qui, par Damas interposé pour ne pas s'aliéner la sympathie des troupes palestiniennes fidèles à leur leader, ne lui accordent plus leur confiance. Ainsi, avec ses tentatives de rapprochement des Américains - trop timides pour aboutir mais suffisantes pour déplaire au Kremlin - Yasser Arafat se trouve assis entre deux chaises. Et pour rétablir sa situation, il multiplie les efforts d'allégeance à l'égard des Soviétiques. Son voyage à Bucarest apparaît ainsi comme une étape sur son chemin de Canossa.

Une preuve éclatante des efforts de Yasser Arafat pour complaire aux Soviétiques a été administrée par son discours à la conférence de l'ONU à Genève, sur la «question de la Palestine». A cette question, la conférence qui s'est déroulée du 29 août au 7 septembre n'a pas répondu et ne pouvait le faire, destinée qu'elle était par la force des choses à propager des clichés éculés. S'enlisant dans son verbiage, elle a accueilli Yasser Arafat comme un revigorant bon à relancer l'intérêt des médias pour ses travaux. Et pour Yasser Arafat, venu à l'improviste afin de ménager ses effets, ce fut l'occasion fort opportune de faire sa profession de foi en la révolution progressiste chère à Moscou. Aussi a-t-il vitupéré l'impérialisme américain oeuvrant en «Palestine» comme aussi en Asie, en Afrique, en Amérique latine et, lançant un appel à la solidarité de tous, il a promis aux opprimés de les aider et de lutter, aussitôt après la création d'un Etat palestinien, pour que la «révolution» et «sa paix juste» soient instaurées partout. Bref, se proclamant **fer de lance de la révolution et de la pax sovietica**, chargeant les Etats-Unis de tous les péchés y compris ceux d'Israël, Yasser Arafat a abondé dans la thèse soviétique.

Et à Bucarest, il est ensuite allé, de toute évidence, demander s'il en sera récompensé. Non point que Nicolas Ceausescu ait son mot à dire dans cette affaire, mais parce que Moscou a voulu la légende de l'indépendance roumaine pour avoir, entre autres avantages, la possibilité de communiquer - tout en les tenant à l'écart - avec ceux qu'elle n'agrée pas, qu'elle ne veut ou ne peut recevoir. Agissant comme ballon d'essai ou comme boîte aux lettres selon les circonstances, Ceausescu joue le rôle que les chefs successifs du Kremlin lui impartissent. Ceux-là même qui l'ont placé à la tête de la Roumanie et qui l'y maintiennent.

Aussi n'est-il pas surprenant que Yasser Arafat, comme tant d'autres, l'israélien Shamur aussi, communiquent entre eux et avec Moscou, via Bucarest. Seul Ceausescu fait encore semblant de croire qu'il n'est point une simple marionnette. Or s'il était plus que cela, il tiendrait compte des intérêts de son pays. Et au Proche-Orient, comme partout ailleurs, ces intérêts là ne sont guère du côté de la révolution progressiste mondiale. Au contraire.

Deux poids et deux mesures

L'insistance avec laquelle Ceausescu demande sans cesse que le problème du Moyen-Orient soit réglé par l'ONU, est bien connu. L'objectif est de faire participer l'URSS à des négociations dont elle est, pour l'instant, exclue.

Dans un autre cas, celui du Cambodge, sa position est différente. Certes, l'ONU, qui n'a pas trouvé de solution jusqu'à ce jour, se trouve devant l'impasse. Voilà, cependant, que le voyageur impénitent de Bucarest vient mettre son grain de sel.

Dès 1982 et à la demande du gouvernement d'Hanoi, Ceausescu avait essayé de convaincre Norodom Sihanouk à entrer dans un gouvernement cambodgien élargi, aux côtés de Hong Somrin, l'homme de Hanoi et des Soviétiques. Sihanouk s'était d'abord montré intéressé mais il a vite compris que cette manoeuvre avait pour but de le séparer de ses alliés, y compris les Khmers Rouges, dont les Vietnamiens refusaient la participation au gouvernement de Phnom Penh. Cela lui aurait fait perdre l'appui chinois. Depuis, les Vietnamiens semblent changer d'avis et accepter les Khmers Rouges. Ils continuent, cependant, à s'opposer à la participation au gouvernement de Phnom Penh, des groupes anti-communistes de Son Sann qui sont soutenus par la Thaïlande et l'ASEAN.

La proposition de Ceausescu a, cependant, déjà eu comme effet de diviser les élus de l'ancien chef d'état cambodgien et ce dernier a exprimé son amertume à ce sujet en juin dernier aussi bien à Pékin qu'à Paris. Il a, en outre, exprimé ses craintes de voir le pouvoir tomber entre les mains des Khmers Rouges dépendant de la Chine, autant qu'entre celles des Vietnamiens. Si le plan de Ceausescu est accepté, le conflit cambodgien se règlera entre Hanoi et les Khmers Rouges, soit en fait **entre la Chine et l'URSS. La Thaïlande, l'ASEAN et l'ONU en seront exclus**, si tant est que ce règlement partiel parvienne à une solution durable. Par contre, le communisme sera fermement implanté dans un pays dont près de la moitié de la population a été massacrée par des communistes de différentes obédiences.

Il nous paraît également évident qu'une semblable initiative n'a pu être prise que sur les instructions du Kremlin qui cherche depuis longtemps à mettre fin au différend avec Pékin. En camouflant cette manoeuvre derrière une proposition de Ceausescu, les deux états communistes peuvent préparer en paix leur rapprochement sans susciter la méfiance des Occidentaux qui sont bien trop contents de se berner dans l'illusion d'un conflit sino-soviétique qui leur évite les cauchemars d'une alliance entre ces deux colosses.

Constantin Cesianu, juriste, ancien diplomate et président de la Ligue pour la Défense des Droits de l'Homme en Roumanie est décédé des suites d'une longue maladie. La cérémonie funéraire aura lieu le jeudi 22 septembre à 16 h. à l'Eglise Orthodoxe Roumaine, 9bis rue Jean de Beauvais, 75005 Paris.

DIVERS

Les 13 et 14 septembre, Ceausescu a visité deux départements de Transylvanie, ayant une forte minorité hongroise. Dans son discours de Tg. Mures, il a exprimé son contentement de voir que les objectifs du plan avaient été atteints ou dépassés. Contrairement à son habitude, il s'est abstenu de formuler des critiques pour «les manquants» tout en rappelant qu'il y en avait. Il s'est par contre longuement étendu sur la totale égalité entre les différentes nationalités de Roumanie et sur la réussite exemplaire de la politique nationale du PCR. Evoquant la conférence de Madrid il s'est félicité de ses résultats en affirmant la nécessité de réaliser «une Europe unie d'hommes libres et indépendants». Venant de la part du pire des tyrans des Etats totalitaires de l'Europe, cette formule est un outrage aux mots et à leur sens. Elle ne doit cependant pas être ignorée car elle répond à une réalité dont tous les dirigeants communistes sont conscients, que leurs peuples ont conscience de ce qui les unit - l'identité européenne.

Les gouvernements occidentaux qui hésitent à parler de l'Europe unie et libre pour ne pas effaroucher le Kremlin et ses satellites, devraient se rendre à l'évidence que l'Europe sera unie de gré par le Monde libre ou de force par les Soviétiques, mais qu'elle ne restera pas divisée à l'infini. Il ne faut pas laisser le champ libre aux totalitaires. Il faut unir l'Europe, dans la liberté, globalement.

Le Président du Botswana, M. Quett Masire, s'est rendu à Bucarest du 6 au 9 Septembre 1983 et il s'y est longuement entretenu avec le président de la RSR. Dès son arrivée, le premier a précisé que la Conférence de Coordination du Développement de l'Afrique Australe qui s'est constituée en Avril 1980 et englobe **neuf pays : Angola, Botswana, Lesotho, Malawi, Mozambique, Swaziland, Tanzanie, Zambie et Zimbabwe** en attendant d'y joindre la Namibie lorsqu'elle deviendra indépendante, a pour but d'harmoniser l'économie des états membres. Comme deux de ces états Angola et Mozambique sont sous contrôle soviétique et que l'harmonisation économique doit se faire, entre autres, avec l'aide de la RSR, il n'est pas difficile de voir dans quelle direction elle risque de s'orienter. Le président du Botswana a, en outre, fortement critiqué l'action de l'Afrique du Sud accusée de déstabiliser tous ces pays et de refuser l'indépendance à la Namibie aussi longtemps que les troupes cubaines n'auront pas quitté l'Angola. Il précise, en effet, que les deux sujets ne sont guère comparable : «Le problème de la Namibie est un problème de colonialisme alors que les liens existants entre l'Angola et Cuba sont un sujet bilatéral.»

Ces propos expliquent la raison de la visite que Ceausescu avait entreprise il y a deux mois en Afrique. Cette visite qui n'avait pas donné de résultats significatifs sur le plan économique avait pour but de renforcer les liens entre le Pacte de Varsovie et les pays d'Afrique, notamment avec ceux des états qui se méfiaient de l'URSS. Il semblerait que cette politique doit se poursuivre à longue échéance et qu'elle porte ses fruits.